

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

МИ

П Е Т А Р I

по милости БОЖЈОЈ и вољи НАРОДНОЈ

Краљ Србије

Уважавајући оставке које су Нам поднели:

Председник Нашег Министарског Савета, Наш Министар Иностранних Дела Никола П. Пашић;

Наш Министар Просвете и Црквених Послова Андра Николић;

Наш Министар Финансија Д-р Лаза Пачу;

Наш Министар Народне Привреде и Заступник Нашег Министра Грађевина Коста Стојановић;

Наш Министар Правде и Заступник Нашег Министра Унутрашњих Дела Марко Трифковић;

Наш Министар војни, Наш почасни ађутант, генерал Степан Степановић — разрешавамо их од дужности и упућујемо Андру Николића и д-р Лазу Пачу на њихова места у Државни Савет, а остале стављамо на расположење.

А ПОСТАВЉАМО:

За Председника Нашег Министарског Савета и Нашег Министра грађевина Петра Велимировића, Потпредседника Државног Савета и Народног Посланика;

за Нашег Министра Унутрашњих Дела Светозара Милосављевића члана Државног Савета;

за Нашег Министра Просвете и Црквених Послова Андру Николића, члана Државног Савета и Народног Посланика;

за Нашег Министра Иностранних Дела и Заступника Нашег Министра Правде Др. Милована Ђ. Ми-

ловановића, Нашег изванредног Посланика и пуномоћног Министра у Риму;

за Нашег Министра Финансија и Заступника Нашег Министра Народне Привреде Др. Михаила М. Поповића, Директора Државних Железница;

за Нашег Министра Војног, Нашег почасног Ађутанта, Генерала Степана Степановића, Министра на расположењу.

Председник Нашег Министарског Савета, Наш Министар Грађевина, нека изврши овај указ.

7. јула 1908. год.

у Београду.

П Е Т А Р С. Р.

Председник Министарског Савета,

Министар грађевина,

П. Велимировић С. Р.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Наш законик о кривичном поступку долази у другу групу законодавства, те се стога у њему налазе и све конвенцијентражног начела и теорије законских принудних доказа. И по њему се сведоци по правилу не заклињу на главном претресу, али не ни у генералној истрази, већ у прелазном поступку који почиње од стављања оптуженог под суд, и коме је циљ дослеђење и припрема за главни претрес. Закон у § 111 забрањује заклетву сведока у генералној истрази, и наређује да се они код суда закуну. На главном претресу се, међутим, имају заклетви само сведоци, на које се оптужени позвао пошто му је саопштена тужба државног тужиоца (§ 205 седмч одељак). Све остале сведоке, испитане у генералној истрази, има, као што одређује § 183, да закуне и следни судија, коме је дужност да учини све „што је за пресуђење дела потребно“.

И ако наш закон овако наређује, ипак се у пракси тако не врши. По утврђеној пракси, сведока не заклиње иследни судија у прелазном поступку, већ суд на главном претресу. Овде је судека пракса, сасвим с разлогом, одступила од закона, јер су судови увидели да је, и поред законске теорије доказа, боље да суд и види и чује сведока на главном претресу.

Од правила, по коме се сведок не заклиње у генералној истрази, закон допушта неке изузетке. По другом одељку § 111 сведок ће се заклету у генералној истрази само онда, кад постоји бојазан да ће ма из којих узрока препречен бити да дође суду ради заклетве, или ако би била опасност у одлагању. Да ли постоји узрок који сведока спречава да дође суду или да ли је опасност у одлагању, зависи од оцене иследника, јер се сви ти узроци не даду набројати. Тако н. пр. болест може бити довољан узрок; да ли је болест таква да спречава сведока да дође суду, има иследник да реши на основу вештачког мишљења. Велика удаљеност од места суда такође може бити разлог за заклетву у генералној истрази. Сви ти случајеви престављају и опасност да се изгуби сведоштво, ако би се одлагало; такав би случај био нарочито, ако би се сведок исељавао из Србије за навек. Ове је изузетке, дакле, изазвала потреба, да се обезбеде докази, кад се сумња да сведок неће моћи доћи на главни претрес.

Сведок, који је заклет у генералној истрази, неће се више заклињати, па макар и дошао на главни претрес и ту био понова испитан. Он се има само опоменути на већ положену заклетву (§ 205 седми став).

Иследник је дужан у протоколу да назначи узрок са кога је сведок заклет у генералној истрази.

2. Питање о томе, да ли сведок треба да полаже заклетву пре испита (промисорна заклетва) или после испита (асерторна заклетва), дуго је времена било врло спорно у науци. И данас су још мишљења подељена, и ако промисорна заклетва има више заступника. Наш законик је усвојио асерторну, јер у § 112 (први одељак) наређује, да се сведок има најпре испитати па тек после од њега узети заклетва. Законодавац није могао другаче ни наредити, јер чим је усвојио основе

за релативну неспособност заклетве (други и трећи одељак § 112), онда се по себи разуме, да се сведок најпре мора испитати, па тек после заклетви, ако му је сведоштво од важности и ако се његовом исказу може веровати. Реформирана законодавства, међутим, усвојила су промисорну заклетву.

IV. Пре заклетве суд је дужан сведока још једаред запитати, има ли још што своје испиту додати или изменити. За овим мора сведока опоменути на светињу заклетве и на законске последице кривоклетства (§ 113). Суд ову опомену не мора увек на један исти начин изрећи, већ с обзиром на личност сведока и на потребу. Пропуштање ове опомене не би представљало никакву законску повреду у томе смислу да се због тога може употребити правно средство.

Сваки сведок треба за себе да буде заклет, а само у изузетним случајевима више њих заједно. Наша је пракса у томе рђава, јер се увек обратно ради.

Односно форме саме заклетве, закон наређује да сведок мора пред судом изговорити заклетву која почиње са: „Заклињем се јединим Богом“ а свршава се са: „Тако мени Бог помогао“. Тексту заклетве нити сме бити што додато нити што изостављено. Она се мора изговорити онако како је закон прописао, и никакво се одступање не сме допустити. Заклетва се врши на тај начин, што сведок изговара текст заклетве, који председник суда чита. Сведоку, који је глуп, допустиће се да заклетву прочита. Хришћани при полагању заклетве полагају три прста на крст и јеванђеље, а нехришћани изговарају заклетву са подигнутом руком у вис (§ 113 последњи одељак).

V. Као год што је сведок дужан да сведочи, исто је тако дужан и да се закуне. Стога сведока који неће никако да се закуне, или неће у оној форми коју је закон прописао, постижу исте последице, које и сведока који неће да сведочи (§ 115 први одељак). Лица која су ослобођена од дужности сведочења, ослобођена су од дужности заклињања и онда, кад су драговољно сведочила.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

БЕРТИЛОНАЖ И ДАКТИЛОСКОПИЈА

(НАСТАВАК)

Кад је г. Бакић у својој критици г. Лазаревићеве „Дактилоскопије“ тврдио, да г. Лазаревић не разуме шта су живе слике, ми смо, искрено да речемо, мислили да је ово тврђење претерано, али нас је сада сам г. Лазаревић овим својим резонавањем уверио, да је г. Бакић био у праву. Иначе је апсолутно необјаснимо како један полицијски чиновник може и помислити, да се непознати кривци могу успешно истраживати без потпуног и прецизног личног описа, а живе слике састоје се у најбрижљивијем и најпрецизнијем описивању појединих елемената лица (en face и у профилу).

Узгред напомињемо, да нема ни једног познатог стручњака на пољу идентификације, који не признаје огромну корист од живих слика у полицијској и судској пракси.

На неумесно и очигледно тенденциозно г. Лазаревићево питање: „да ли је ма када покушало одељење да упозна престоичку полицију са том тако по-

ребном и неопходном вештином, која толико одликује бертилонски систем у гањању криваца?“ налази се одговор у предговору наше књиге „Бертилонаж“, који гласи:

„Чланом 8 закона за мерење, опис и идентификовање криваца и чл. 8 правила о Антропометријско-Полицијском Одељењу стављено ми је у дужност, као шефу овог одељења, да путем специјалних курсева упознам наше полицијске органе са системом Бертилоновим за мерење, опис и идентификовање криваца, у циљу њиховог истраживања и констатовања њихове идентичности!

Из многих узрока, *потпуно независних од моје добре воље*, ова корисна ствар није ни до данас остварена.

Имајући ово у виду, а у жељи да бар у неколико одговорим својој дужности, допунио сам и средио у засебну књигу моје раније радове о Бертилоновом систему, који су штампани у „Полицијском Гласнику“ за 1901., 1902. и 1905. год.“

Али је у целом г. Лазаревићевом напису „Дактилоскопија и Бертилонаж“ неспорно најинтересантнији, а с обзиром на замерке које чини Бертилоновом систему и најнелогичнији овај пасус:

„Остала нам је још последња замерка г. Алимпићева, по којој отисци прстију не дају у сваком случају несумњиве гаранције да је помоћу њих заиста утврђен идентитет извесног лица.

Овде треба нарочито запамтити, да се приликом упоређивања, мисли код дактилоскопије само о картонима са отисцима прстију, а код Бертилоновог картона о антропометријским мерама, тачном опису измерених лица по извесном систему (живе слике), опису особених знакова, боји очију и фотографији. Кад их на овај начин упоређујемо, *разуме се да се мора признати, а то и ми чинимо, да је утврђивање идентитета помоћу толиких података свакако сигурније*, јер ту имамо пет метода које једна другу више мање попуњују, према једној. Али се ту сасвим пренебрегну рачун о утврђивању идентичности изведе што простије, брже и јефтиније, а теоричари су, пак, ти, који у том траже безусловну тачност и извесност за сваки поједини случај. Ништа не би стајало на путу ни дактилоскопском картону, да прими на себе исте те помоћне методе, које је Бертилон додао својој

антропометријском мерењу, и онда би, наравно, претегле теразије на страну дактилоскопије за много“.

Из цитираног пасуса види се ово двоје:

1. Г. Лазаревић једва једном; хвала Богу признаде, да је Бертилонов систем сигурнији од дактилоскопије за утврђивање идентитета, и

2. И он, баш као и ми налази, да би дактилоскопски систем био изврсан кад би се комбиновао са Бертилоновим системом без мерења.

Констатујући ово, ми не можемо да пропустимо прилику а да овако јавно не запитамо г. Лазаревића шта је у опште хтео са његовим написом „Дактилоскопија и Бертилонаж“? Све друго, о чему смо се нас двојица до сада спорили, споредна је ствар после овог његовог признања, да је резиме нашег мишљења у основи тачан.

Исто тако споредна је ствар и питање о утрошеној радној снази и времену, о коме г. Лазаревић говори одмах после овог признања, да би му колико толико умањио вредност. Кад је реч о једном тако важном и деликатном питању као што је оно о идентитету, које толико дубоко засеца у судбину окривљених, не може у опште ни бити говора о утрошеној радној снази и времену. Ако би се у оваквим стварима гледало на утрошену радну снагу и време, онда би из истраге требало избацити и вештачење, пошто је и за њега потребна радна снага и време, а и утврђивање идентитета је једна врста вештачења. Излишно је, држимо, да о овој апсурдности и даље говоримо.

Одмах после цитираног пасуса, налази се и ово г. Лазаревићево тврђење:

„Али нашто то. Наше је тврдо убеђење и у овом случају, да је дактилоскопски картон само с отисцима прстију довољан да одговори нашој потреби за констатовањем идентитета код нашег злочиначког света“.

После констатованог г. Лазаревићевог признања, ово његово накнадно тврђење само је један доказ више о његовој конфузности. Кад је у питању шта је сигурније; кад сам Лазаревић признаје да је за утврђивање идентитета Бертилонов систем сигурнији од дактилоскопије, и кад од правилног решења питања о идентитету зависи част, слобода па, можда, и живот појединаца, онда ово „тврдо убеђење“ г. Лазаревићево не вреди „ни луле дувана“. Који је тај суд, који би пристао да осуди једно лице, само на основу доказа које му пружају отисци његових прстију, кад је у могућности да дође до множине других доказа?

Нетачно је тврђење г. Лазаревићево — и ми се чудимо зашто му је ово требало — да се лондонска полиција у својој пракси, служи само дактилоскопијом, „без икаквих других споредних података, па чак и без фотографије“.

На енглеским дактилоскопским картонима налазе се бројеви картона судског кази-а, на којима се опет налазе: фотографија, подаци о боји очију и стасу и опис особених знакова. Ако г. Лазаревић збиља ово није знао, нека прочита нај-

новију расправу Др. Стокиса: „Судска идентификација и интернационални лични опис (L'identification judiciaire et le signalement international), која је штампана у 1. и 2. броју белгијског часописа „Revue de droit pénal et de criminologie“ од ове године.

Исто је тако нетачно и тврђење — које ни мало не служи на част г. Лазаревићу — да заступник шефа антропометријског одсека у Пожаревцу није још успео да схвати Бертилонов систем, и да му се с тога картони враћају из антропометријског одељења као нетачно испуњени. Г. Лазаревић, који тврдоглаво брани и своја скроз погрешна мишљења, сумњичи, без разлога, спрему једног вредног и школованог чиновника само зато, да би својим натегнутим разлозима против Бертилоновог система дао колико толико вероватноће. Да је г. Лазаревићу у овој ствари било стало до истине, он би о ономе што је „сазнао“ упитао нас или ма кога органа антропометријског одељења, па би у истини сазнао право стање ствари, т. ј. да је једна група картона враћена пожаревачком одсеку због рђавих фотографија, за које искључиву одговорност носи фотограф одсека.

Остаје нам још да објаснимо г. Лазаревићу зашто налазимо да би било опасно ако би наше антропометријско одељење још сада — пре дефинитивног решења питања о интернационалном картону — мењало свој систем класификације. Зато, г. Лазаревићу, што не можемо да погодимо какав ће бити интернационални картон; што не знамо који ће систем класифицирања дактилограма бити усвојен и што, најзад, нећемо да „правимо од готовог вересију“.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Д. Ђ. Алимпић.

ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

код полицијских и општинских власти

(НАСТАВАК)

Кад се г. Протић јавио са својом критиком, ми смо се обрадовали, јер смо га сматрали за најкомпетентнијег да да своју реч о овоме питању, као бивши изасланик нашега Министарства за студирање овог питања у париској полицији. Али сада са жаљењем поново морамо констатовати, да то његово објашњење није ни из далека такво, да бисмо по њему могли чинити закључке о практичности уређења те установе у њих и да бисмо по том могли начинити ма каква поређења са извођењем тога питања у другим полицијама, ради „беспристрасног оцењивања који би систем пријављивања, према нашим локалним приликама требало код нас усвојити“, као што он вели, јер се на први поглед види, да се он у својим објашњењима (види стр. 148. бр. 19. „Полицијског Гласника“) највише креће у границама постојеће наредбе париске префектуре од 25. октобра 1883. год., која

броји 28 чланова¹⁾ и ако она ни приближно не пружа потребне податке за стручно објашњење једног тако компликованог питања, као што ћемо то одмах и утврдити.

Држећи се ове наредбе, он у своме објашњењу у главном износи: како полицијски агенти сами прикупљају пријавне податке од грађана за она лица, „која ма и једну ноћ одседну или преноће у хотелима, механама и становима са намештајима“; како се при томе послу једновремено уверавају поверљивим путем о исправности пријављених лица; како „на овај начин полиција не малтретира и не кињи своје грађане попуњавањем и шиљањем пријавних и одјавних листа“ и како ово одељење за пријаву води нарочиту контролу и о издавачима станова са намештајем, хотелијерима и механцијама, као и о хигијенским условима локала издатих за становање давањем нарочитих дозвола за то.

Излажући на тај начин организацију полицијског одељења „Brigade des garnis“, рачунао је г. Протић, да је изнео не само манипулацију овог одељења у париској полицији, што је донекле и тачно, већ и организацију и уређење питања о пријављивању у Паризу!

У своме излагању не помиње он нигде ни једном речи пријавне податке осталих грађана француских, који чине праву популацију вароши Париза. По њему излази да се они никако и не пријављују, те би из тога могло да се закључи, да полиција о њима и нема никаквих података, што је свакако кардинална заблуда. Ако г. Протић баш буде и даље остао при своме тврђењу и доказивао њену тачност, потрудићемо се, да га разуверимо, јер никако не можемо веровати, да у једној вароши од 3—4 милиона становника полиција не зна и нема од куда да набави податке о томе, где јој који грађанин живи, изузимајући хотелске путнике и самце у chambres garnis! У таквој обмани не сме да живи ни један полицијски чиновник, па ма ни једног дана нарочито не студирао то питање, а камо ли г. Протић.

Што се, пак, његовог излагања и објашњавања тиче о пријављивању у Паризу, морамо учинити ову констатацију: пријавне податке, које је г. Протић навео о хотелским гостима и кирајцијама по становима за самце, прикупљају и контролишу нарочити полицијски органи не само у Паризу, већ и у другим полицијама великих вароши, па чак, као што је свима нама познато, и у нашој београдској полицији — потребан број детектива свакога дана. А ми смо о тој врсти пријављивања у нашој расправи писали већином онде, када смо се догацили хотелских пријављивања у страним полицијама. Томе би се могло додати и наше излагање о контролисању странаца, које смо истицали код немачких полиција.

У поређењу с оним, што смо ми о томе рекли, није г. Протићево излагање ни неки нов метод прикупљања пријав-

¹⁾ Ова је наредба у неколико измењена и допуњена 1. јула 1905. год. и сада броји 33 члана.

них података нити се много разликује од методе у другим полицијама, сем у томе, што пријавне податке у Паризу прикупљају сами полицијски органи, а у полицијама, које смо ми поменули, чине то сопственици хотела и издаваоци становна, као лица, која се професионално баве тим пословима, под непосредном полицијском контролом. Ну, највише пада у очи то, што се из његовог излагања види само, како се прикупљају пријавни подаци за та лица и да се она у централни сређују „алфабетично“, али се ни једном речи не објашњава: како се то сређивање врши, какве се књиге и протоколи воде, какви се формулари употребљују, у колико је тај начин рада практичан и изводљив за наше прилике и т. д. и т. д. То је, пак, према нашем скромном уверењу, морао навести и ако се у излагању дотакао пријавних података само једног дела грађанства, када као стручњак помиње организацију једног полицијског одељења и када његове одлике жели да упореди са одликама истих одељења у другим полицијама; јер кад се праве закључци о начину прикупљања пријавних података, а не води се рачун о врсти и количини прикупљених података, о начину њиховог расподељивања, о угрошеној радној снази при раду, као и о количини потребних издака — онда је то у најмању руку бар неозбиљно.

Да на послетку констатујемо и ово: ми смо располагали истим па чак и новијим подацима, од г. Протића, о париској полицији, када смо на кратко изјавили, да нисмо верзирани у питању о пријављивању у тој вароши, док, међутим, он са истим материјалом, рачуна, да је дао потребна стручна објашњења о томе, када је говорио о уређењу тога питања и на основу истогачинио разне замерке осталим одељењима на страни.

Према свему овоме остаје сада беспристрасним читаоцима да цене, да ли је г. Протић својим излагањем доиста дао потребна објашњења о уређењу пријавног одељења у Паризу и да ли на основу таквих података има права, да чини поређења са извођењем тога посла на другим местима, правећи на рачун ових разне произвољне закључке?

Овде се морамо дотаћи и једне ствари, о којој се нерадо објашњавамо. При изношењу историјског развоја питања о пријављивању у београдској полицији, сматрали смо, да треба поменути и један покушај Министарства унутрашњих дела од 1900. год., којим се ишло на то, да се одељење модернизира, те да и на тај начин покажемо, како је и само Министарство било прожето уверењем о корисности ове установе. Говорећи о томе, поменули смо, да је оно те године послало једног полицијског писара у париску полицију, ради студирања тог питања и да је тај чиновник после шест месеци својих студија поднео Министарству по томе питању извештај у непуну табаку. Али смо даље поменули, да се разуме само по себи, да успех није ни могао бити већи, када је кандидат упућен да ту полицијску грану студира

у полицији, у којој и нема таквог одељења организованог у оном смислу, који је за наше прилике потребан.

Овим констатовањем имали смо намеру, да утврдимо резултат овог покушаја без и најмање тенденције, да г. Протићу тиме ма у колико пребацимо, што се чак види и из тога, што његово име нисмо ни помињали. Али је г. Протић ово искључиво констатовање факата, што нам је у осталом била и дужност, схватити као неправилност и нетактичност према њему. Под утисцима тог свог веровања, он је у свом чланку изнео, да смо ми ово констатовање учинили у циљу да себе рекламирамо, како смо у стању написати читаве књиге о ствари, за коју други не шаље већи извештај од непуну табак; да смо тај факат о извештају неверно представили, завршујући то своје излагање овим редовима:

„Да је и писац ове критике посетио све главније вароши у Француској и при свакој *арисио*¹⁾ организацију и функционисање одељења за пријаву становништва, онда би његови извештаји могли изнети и две књиге г. Лазаревићеве.

У осталом, сматрамо, да је споредна ствар, колики су били ти извештаји, већ је претежније питање, *какви су били*, јер ако би се, при оцени једнога рада овакве природе, узео као критеријум квантитет, а не квалитет, онда би и ова књига г. Лазаревића заслужила похвалу и препоруку“.

Ми нисмо ни онда били, а не мислимо ни сада да будемо неправични према г. Протићу у погледу његовог досадашњег рада на овом питању и вољни смо, да дамо свако накнадно објашњење и учинимо сваку допуну нашем ранијем констатовању. Пре свега радо признајемо, да је г. Протић за шест месеца свога студирања послао шест извештаја Министарству, али тако исто остајемо и при своме првом тврђењу, да је о овом питању поднео само извештај од непуну табак. Да нам се, пак, не би веровало на голу реч и да бисмо читаоцима дали прилике, да његов извештај цене не по величини, већ по вредности, како и он сам жели, било би најбоље, када бисмо овде изнели цео тај извештај, али како простор овог листа то не дозвољава, износимо га у најкраћем изводу, да би читаоци могли видети, како би од прилике изгледале те две књиге, које би г. Протић по своме обећању преписао.

Пре свега г. Протић помиње, да се одељење налази у самој префектури и да функционише према *наредби* од 25. октобра 1883. год. само према издавачима станова са намештајем. Одмах по том наводи од речи до речи најважније чланове те наредбе: 2., 3., 4., 5., 9., 10., 25. и 26. Износи ко је шеф тог одељења и број агената на служби, чија је дужност, да обилазе те станове и хотеле и узимају имена путника, која сутрадан подносе шефу тога одељења, где се алфабетично слажу у архиви. Износи за тим да се имена тражених лица саопштавају и агентима, да би приликом свог обилажења

водили рачуна о њима, а да агенти прибирају податке и о свима лицима, која траже такве дозволе од префектуре. Исто тако тврди да се води особити рачун о обављењу лица већег положаја у Паризу, као и о блудницама. —

За нас је после оваквог извештаја са свим јасно, од куда је дошла она реч „преписао“, коју смо раније у г. Протићевом извођењу истакли курзивом и од куда она безразложно сумњичења у почетку, којима нисмо ни у колико дали повода; а објашњиво је и то, што се овај извештај готово дословце подудара са објашњењима г. Протићевим штампаним у „Полицијском Гласнику“. У осталом, ово нас све даље ни најмање не интересује.

Остаје сада само још да читаоци преиспитују, да ли је наше констатовање било оправдан разлог за г. Протића, да чини онакве изјаве и да нас обасипа онаквим сумњичењима?

Принцип је, да полицијске власти у свако доба морају имати на расположењу пријавне податке о својим грађанима, ако се жели постићи успех у њеним многобројним и деликатним дужностима. Како ће се, пак, ти подаци, прибирати: да ли помоћу самих полицијских органа или путем које друге власти; и да ли ће их сами појединци доносити власти или ће их власти саме прикупљати — питање је особене врсте. Тај принцип не може да пренебрегне ни енглеска, ни француска, нити ма која друга полиција. Г. Протић, међутим, питање о томе, *да ли пријавне податке треба да прикупља полицијска или која друга власт предтаваља као питање о принципу општег или делимичног пријављивања!*

По њему у Енглеској не постоји никакво пријављивање за то, што у њиховој полицији нема таквог одељења, а у Француској постоји делимично пријављивање, што се прикупљају подаци само од хотелских путника и кираџија *chambres garnis* за разлику од генералног пријављивања у немачким полицијама, где је сваки грађанин дужан, да се пријави полицијској власти у прописаном року. То своје тврђење базира он на *свим погрешном факту*, да је немачки законодавац усвојио принцип генералног, а француски парцијалног пријављивања. Међу тим то је констатовање погрешно, јер су сви законици, као обавезни за целу земљу, приближно једнаки, пошто се њихов делокруг шири и над сваким селом као и над многољудним градовима, па према томе су и одредбе немачког законодавства о томе питању мало различне од сличних одредаба у другим државама.

Баш и када бисмо узели, да је он принцип генералног и парцијалног пријављивања схватио у оном смислу, како смо то ми мало пре објаснили, ипак остаје отворено питање, да ли су његови разлози довољни, да оправдају гледиште, да полицијској власти не треба поверити опште право прикупљања пријавних података.

Говорећи о организацији нашег пријавног одељења изрично смо на неколико места поменули, да се при томе уређењу

¹⁾ Курзив је наш.

морамо строго обазрети на принцип што је могуће већег упрошћења и практичности, како у самом канцеларијском раду, тако, па и више, и према грађанству, у погледу испуњавања његове дужности пријављивања. Тај принцип заступа и г. Протић у своме чланку, али с извесном разликом у резонувању. Он на пр. нигде не помиње, да смо и ми имали на уму тај принцип при излагању, нигде не помиње примере, у колико смо од њега одступили, већ га без разлога износи само као аргуменат, да би њиме доказао, како је парцијелно пријављивање боље од генералног, помињући ту чак и неке „модерне“ и „полицијске“ државе.

Други је његов разлог, што енглеска полиција и нема одељења за пријављивање, а француска прикупља само извештај део пријавних података, па то ипак не смета, да оне успешно обављају своје дужности и да служе за пример осталим полицијама.“

(свршиће се)

Васа Лазаревић.

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ТРИ СТУДЕНТА

Од Ђонана Дојла

(СВРШЕТАК)

— На лицу слугином паказа се изрази нашта.

— Никакав човек није био овде, господине.

— Признајте, Банистере, признајте ипак!

— Не, господине, нико није био.

— Онда од вас не можемо очекивати никаквих других обавештења. Хоћете ли, молим вас, мало да останете овде. Сад морам да замолим вас, господине професоре, да се попнете ка господину Гилхристу и да га замолите да дође овамо.

Кроз неки минут врати се професор заједно са студентом. Овај нас је најпре зачућеним испитивачким погледом посматрао редом док најзад не смотри у њошку и слугу. Тада се тек на његовом лицу указа бледило и страх.

— Прво затворите врата!

Холмсове прте биле су озбиљне, али ипак задовољне.

— Дакле, господине Гилхристе, сад смо овде са свим сами, и нико неће знати шта се између нас догодило. Сад можемо са свим искрено да говоримо. Хоћемо да знамо, како сте ви, као частан човек, дошли на то, да јуче тако што учините?

Несрећни младић устукну назад и баца Банистеру ужасан поглед, пун пребацивања.

— Не, не, господине Гилхристе, ја нисам ни речи рекао — ни једне једите речи! узвикну слуга.

— Нисте, рече Холмс, али сад, ето, и то учинисте. Дакле, господине Гилхристе, валда ћете и сами увидети, да је према оваквом исказу Банистеровом,

ваш положај са свим безнадежан, и да вам остаје још само отворено признање.

За један тренутак превуче млади човек руком преко чела као да би се хтео прибрати, па онда клече поред стола, сакри лице рукама и поче јако јецати.

— Ходите, устаните, рече Холмс ублажавајући га; грешити је човечански, али вама нико не може пребацивати да сте и покварен. Можда ће вам сада тешко пасти да испричате како је цела ствар текла; боље ће бити да ја испричам господину професору, како целу ствар замишљам, па ме ви поправите где се будем варао. Чујте, па ћете видети, да вам не чиним неправду.

— Од првога тренутка, кад сте ми, господине професоре, казали, да нико живи, па ни сам Банистер није знао да на вашем столу стоје тако важне хартије, ја сам већ почео давати целој ствари некакав одређен облик. Штампара смо могли одмах оставити на страну, јер је он то могао учинити у својој сопственој соби. Индијанац ми такође није изгледао подозрив. Ја сам био убеђен, да је онај човек, још пре но што је дошао у вашу собу, знао да су хартије биле унутра. Али како је могао то сазнати?

— Кад сам ушао у ваше двориште, посматрао сам мало тачније ваш прозор. Немојте да помишљате, да сам био тога уверења, да се неко усудио да у сред дана, код толиких суседа, уђе кроз шипке на прозору. Таква би помисао била будаласта. Ја сам одмерио, колико би требао да буде висок човек, који би у пролазу могао да примети какве се хартије налазе на вашем столу. Ја сам висок шест стопа и са извесним напрезањем могао сам у томе успети. Наћи човек не би то био у стању. Видећете већ да сам имао разлога што сам веровао, да ваља највише имати у виду студента који је необичне висине.

— По том сам ушао у собу и већ сам вам рекао своје назоре у погледу онога столића. О ономе столу у средини није имало шта да се примети, док ми приликом описивања господина Гилхристе нисте напоменули да је он одличан вештак у далеком скакању. Тада ми је све било са свим јасно и требало ми је још само неколико помоћних тачака да утврдим, па да дођем до поузданог резултата. Но и то ми је пошло за руком.

— Ствар је овако текла. Овај млади човек провео је своје по подне на игралишту и вежбао се у скакању. При повратку имао је под мишком своје ципеле које носи приликом скакања; а, као што знате, оне су потковане и снабдевене оштрим ексерима, да се у скоку не би играч оклизнуо. При повратку, како га је дао Бог високог, он је пролазећи поред вашег прозора приметио на столу свежањ коректура и закључио да ће морати то бити задаци за тај важни испит. Ништа се зло не би десило, да није, у пролазу за своју собу, видео у вашој брави кључ, који је небрежљиви слуга заборавио. На један пут му је пала та мисао да уђе унутра и да се увери, да ли су заиста то ти отисци. То у осталом није био никакав опасан корак, јер

се увек могао извинити да је ушао у собу само да вас нешто запита.

— Кад је пак видео да су то заиста хартије које је он слутио, наишло је искушење, коме се он, на жалост, није могао одупрети. Оставио је ципеле на то...

— Шта сте оставили на столицу до прозора?

— Своје рукавице, одговори млади човек.

Холмс погледа слугу с пуно тријумфа.

— Оставио је рукавице на столицу и узео лист по лист коректуре да препишује. Веровао је да ће се професор вратити на главни улазак, тако да ће га моћи видети кроз прозор. Али, као што знамо, он се вратио на позадна врата и господин Гилхриста га је приметио тек кад је био већ на вратима. Распремање је било, дакле, немогуће. Заборавио је рукавице, узео ципеле и побегао у спаваћу собу. Можете видети, да је овај зарез на вашем столу учињен у правцу ваше собе, као и то, да је при свршетку нешто дубљи. То је већ довољно да докаже, да је ципела брзо у том правцу покренута и да је бегунац у том правцу отишао. У тој журби остало је са ципеле мало блата и остало на столу, а друго парче је опет остало у спаваћој соби. Хоћу да напоменем, да сам јутрос био на игралишту за такмичење у скакању, и тамо сам нашао место са овако црнкастим блатом, које је било још посуто са пилотинама, да би спречило клизање приликом скакања утакмичара. Донео сам собом и мало пробе. Јесам ли рекао истину, господине Гилхристе?

Млади се човек високо издигну.

— Да, господине, истина је, одговори он.

— За име Божје! узвикну професор. И даље ништа не кажете, никаква извињења?

— О, да, имам још нешто да кажем, али ужас од ове срамоте сасвим ме је саломио и збунио. Имам овде једно писмо, господине професоре, које сам написао јутрос, раном зором после ужасно немирно проведене ноћи. Ево га. Из њега ћете се уверити да сам био решен да не идем на испит. Добио сам понуду за место код полиције у Радезији и неминуовно ћу отпутовати за јужну Америку.

— Заиста ме радује да чујем, како нисте имали намере да се користите својом недостојном радњом, одговори професор, очевидно умирен. Али за што сте изменили своје планове?

Гилхрист показа на Банистера.

— Ено човека, који ме је извео на прави пут, докаде он.

— Но Банистере, сад је на вас ред, да од вас добијемо признање, рече Холмс. Сад ћете разумети, за што сам тврдио, да сте ви били једини, који је могао овога младога човека пустити напоље из собе. У бегство кроз онај прозор нисам много веровао. Дакле, хоћете ли нам и последњу тачку овога догађаја објаснити и дати нам разлога, шта је вас наведено на такав рад.

Слуга се покрену из свога погруженог положаја.

То би вам била са свим проста ствар господине, само кад бисте знали раније односе; но поред тога што сте тако славни, ипак то не можете знати. Пре толико година био сам први слуга код старога барона Гилхриста, оца овога младога човека. Кад је он пропао са имањем, ја сам дошао за слугу овде на универзитет, али свога доброга господара никада нисам заборавио, и ако га је други свет врло брзо заборавио. Из успомена на старе дане, пазио сам на његовога сина што сам боље могао. Кад сам јуче дошао у ову собу, кад је почела ларма одмах ми је поглед пао на столицу, на којој су биле рукавице господина Гилхриста. Одмах сам их познао и гледао сам, шта да се ради. Ако их господин професор види, ствар је свршена. Паднем на столицу и нисам се ни помакао, све док господин професор није отишао к вама. За тим изађе из спаваће собе млади господин, који је још као дете играо у моме крилу, и признаде ми све. Зар није било природно, моја господо, што сам покушао да га спасем, као што је са свим природно да сам га подсетио како тако што год његов покојни отац никада не би учинио, и наговорио га да се таквим својим делом не сме користити? Можете ли ме за то карати? Ја мислим не!

— Не, заиста не, рече Холмс срдечно и устаде са своје столице. А сад, господине професоре, ја мислим да смо вашу малу загонетку решили; код куће нас чека доручак. Хајдемо, Ватсоне! А вама, млади човече, желим сјајну будућност у Родезији. Сада сте били поклизнули. Дајте нам у будућности прилике да се уверимо како сте се могли високо уздићи.

Крвава румен беше пламтела на образима младога студента, када смо излазили на врата.

Превео с немачког,
Д. В. Бакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I.

Суд општине урочачке, актом својим од 23. децембра пр. год. Бр. 1609, учињено је извесна питања.

Како му на њих није одговорено, он је актом својом од 12. јуна ове године Бр. 1609, поновио свој захтев, чудећи се да је на доцнија питања других судова одговарано, а на његово не.

Да не би и даље очекивао одговор и чинио безразложне прекоре, одговара му се, да је уредништво решено, да не одговара ни на једно питање, које је један пут објашњавано било по чијем му драго тражењу, јер на тај начин хоће да нагна општинске писаре и часнике, да редовно прате рубрику „Поуке и обавештења“.

Само ће тако они бити нагнани да читају „Полиц. Гласник“ и осете сву корист, коју им он пружа, а кад су уверени да ће им се на свако питање, које учине, одговарати, они неће читати оно, што се другима одговара.

А питања, која је он поставио објашњена су:

Оно под 1. у бр. 52. овога листа за 1907. год. под VII;

Оно под 2. у бр. 40. овога листа за 1906. год. под II, и

Оно под 3. у бр. 18. за 1907. годину под II — 1.

Нека суд тамо потражи потребне одговоре.

II.

Суд општине мало-лаолске, актом својим од 12. новембра пр. године, тражио је обавештење о застарелости иступних кривица и иступних пресуда из III части кр. закона.

Како су оваква питања врло честа, то уредништво у погледу ове застарелости даје ово обавештење:

По § 396. кр. закона све иступне кривице, које се казне по III части кривичног закона, застаревају за три месеца, рачунајући од дана кад су учињене, сем крађа, превара и утаја преко 10 гроша чаршијских, које застаревају за годину дана.

Према томе, кад се за једно иступно дело, које се казни на тужбу приватнога, не поднесе тужба у року од три месеца, односно године дана, оно је застарело и више се не може казнити.

Исто тако, кад се за иступно дело, које се казни по званичној дужности, не покрене истрага у року од три месеца, односно од године дана, после се не може ни покретати.

Овако се има поступити и онда, кад се за иступна дела, било да се казне на тужбу приватног, било по званичној дужности, у опште не сазна у року од три месеца, односно од године дана.

Ако је, пак, за извесно дело подигнута тужба или поведена истрага по званичној дужности, па од последњег рада по томе делу није рађено ништа за три месеца односно годину дана, онда је дело опет застарело, и неће се казнити.

Под речима „последњег рада“, не могу се узети белешке власти као н. пр. „зват“, „послат му позив“ и т. слично, него само радови који су у истини могли прекинути застарелост као: испит окривљеног, испит сведока, увиђај на лицу места, процена покраје и т. д. управо само оно, што у истини казује рад власти по тој ствари, а не једностране белешке, којима је тежња да застарелост прекидају.

Ради боље јасноће, ми ћемо навести овде и неке примере.

На пример, приватни је тужилац подигао тужбу 1. јануара 1907. године.

По овој тужби испитани су сведоци: један 15. јануара, један 15. фебруара а један 31. марта 1907. год. Од 31. марта па до 1. јула исте године није рађено више ништа по томе делу, и оно је онда застарело (ако није крађа, превара или утаја).

Међутим, да је 30. јуна узет на одговор окривљени или рађено ма шта друго по овоме предмету, онда би застарелост била прекинута, и рачунала би се од 30. јуна па на даље за три месеца.

Овако се рачуна застарелост дела, а сада да пређемо на застарелост пресуда...

По поменутом законском наређењу, кад застари пресуда по иступним делима, она се неће извршивати.

Пресуда, пак, застарева за оно исто време, за које би застарело и само иступљење, за које је кривац осуђен, рачунајући од дана кад пресуда постане извршном, или ако после тога кривац побегне из руку власти, од дана кад побегне.

Као што се из овога види, законодавац дозвољава застарелост пресуде само од онога дана, од кад је она извршном постала.

А пресуда, пак, постаје извршна у ова два случаја:

а, кад је саопштена окривљеном, па се он у року од три дана не жали суду, онда је она постала извршном трећег дана по саопштењу. И, ако се од тога дана па за три месеца односно годину дана не изврши, онда је она застарила без обзира на то, што је тамо бележено да је кривац зват да затвор издржи или новчану казну плати, и без обзира чак и на то, што је у овом међувремену узимата реч од њега о начину исплате па чак и имање узето у попис, и

б, кад се окривљеном саопшти пресуда, па он изјави против ње жалбу у законском року, онда се застарелост почиње рачунати од дана решења надлежног суда, којим је пресуда одобрена, па за три месеца, односно годину дана унапред.

Код случаја под б. може се догодити, да суд не донесе никакву одлуку за три месеца, односно годину дана, рачунајући ово време од дана саопштења пресуде па напред, и у том случају узима се, да је пресуда опет застарела, јер је од времена изјављене жалбе, односно саопштења пресуде, протекло три месеца односно годину дана.

И у овом се случају не прекида застарелост радом, н. пр. враћањем нижој власти на накнадни извиђај и т. д.

Има још један случај, који се може догодити после донесене пресуде, и који је, у осталом, врло чест, те је потребно и њега објаснити.

На име: донесе се пресуда, али се окривљени не може наћи да му се она саопшти.

Под претпоставком, да ће га власт данас сутра добавити, пресуда лежи несаопштена, и тек у другом или трећем месецу власт сазна, да се окривљени налази у другом срезу, и тамо пошље пресуду да му се саопшти.

У овом случају мора се узети, да је овај последњи рад прекинуо застарелост дела, јер се пресуда, пошто није саопштена и постала извршном, не рачуна као пресуда, него као обичан рад у истрази.

Тек кад се саопшти и постане извршном, или се изјави жалба, настају случајеви застарелости пресуде, који су напред поменути, јер је све до њене извршности оскудевао битни услов за оцену застарелости саме пресуде, већ је стојало само дело иступљења, па се и у погледу застарелости има тако да узме.

Овде имамо нарочито да напоменемо да суштину ствари не мења та околност, да ли пресуда гласи на затвор или на новчану казну.

Исто тако овде се не сме гледати: да ли се окривљени брани застарелешћу или не, јер је застарелост у кривичним делима, па и код иступа, предвиђена у јавном интересу, те власти морају пазити на њу по својој дужности и не смеју извршити ни једну пресуду, која је застарела, у погледу саме казне.

По § 396. кр. закона, пресуде застаревају у року од три месеца, односно од године дана, од дана извршности, само у погледу изречене казне.

Што се тиче застарелости досуђене накнаде штете, дангубе, трошкова и таксе, важе прописи грађанског закона и закона о таксама у смислу последњег става т. 2. § 397. кр. закона.

Органи, који допусте да застари пресуда, одговорни су двојако.

Тако, ако се утврди да су то учинили нехагом, долази одговорност административно-дисциплинска уз накнаду штете, а ако је то учињено намерно, одговарају по § 128. кр. закона у вези са § 132. истог закона.

III.

Суд општине дединске, актом својим Бр. 1220, пита:

„Извесно лице кажњено је са 10 дана затвора за једну иступну кривицу.

Пошто је издржало у затвору 4 дана, оно је тражило лекарски преглед, и лекар је нашао да га треба упутити у болницу на лечење.

У болници је издржало 6 дана, па је пуштено као оздрављено.

У кривичном закону није нигде предвиђено, да ли болест прекида затвор, и да ли време проведено у болници, треба урачунати у затвор или не.

Моли се уредништво за обавештење: да ли се оних 6 дана, проведених у болници, рачунају у затвор или не, и да ли одлазак у болницу прекида застарелост пресуде?“

— На ово питање одговарамо:

Отпочето издржавање казне не може се прекидати (§ 289. кр. суд. пост.).

Али и по духу овога законског наређења и по чл. 22. и 23. правила о притвореницима и осуђеницима код полицијских и општинских власти од 15. маја 1906. године ПБр. 10630, време боловања у болници, рачуна се у издржавање казне.

Према томе, кад је осуђени издржао 4 дана у затвору и 6 дана у болници без прекида, онда је на тај начин издржао целу казну, на коју је био осуђен.

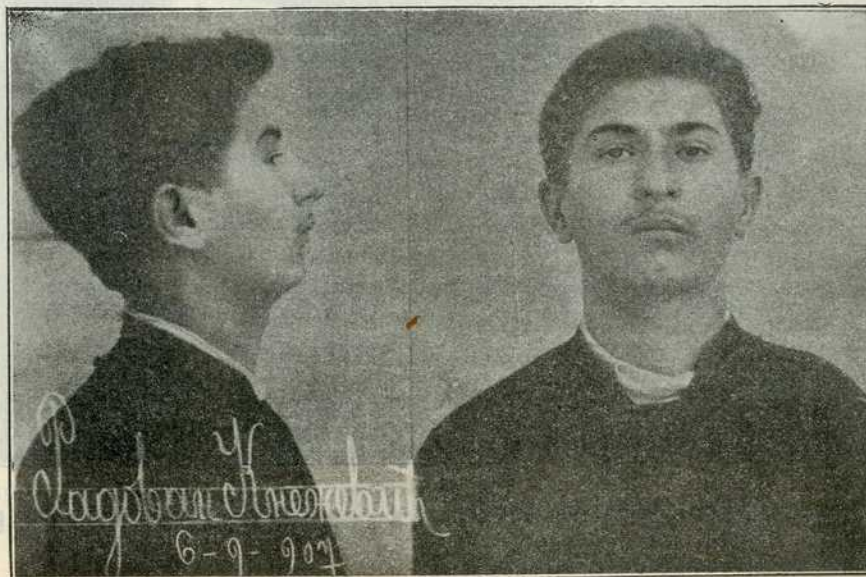
IV.

Суду општине пошпичке, на акт Бр. 850, одговара се, да је постављено питање о прибирању кошевске хране исправљено у 40. бр. „Полиц. Гласника“ за 1906. год. па нека тамо тражи потребан одговор.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Радован Кнежевић, Јуда Леон Ашевовић и Светозар Стојановић, осуђеници пожаревачког казненог завода, ноћу између 3. и 4. овог месеца побегли су са осуде и до сада нису ухваћени. Радован је стар 17 година, малог раста, очију жуто-зелених, косе плаве, носав, мали прет десне ноге повијен му је унутра; на осуди је био због опасне крађе.

Јуда је стар 16 година, средњег раста, очију зеленкастих, косе смеђе, носав, на десном палцу руке има белегу од посекотине, у облику праве линије, правца косог величине 1.5 см., за 4 см. изнад превоја шаке, на страни антеријорној; осуђен је био на три године затвора због више опасних крађа. Светозар је стар 17 година, малог раста, косе смеђе, носав; осуђен је био на осамнаест месеци затвора због опасне крађе, а ово му је друго бегство са осуде.

бркова, на себи има панталоне и прслук од сегетлуха, шарену цицану кошуљу, на глави при штогани шешир а на ногама опанке. Треба их живо потражити и пронађене стражарно спровести начелнику среза звишког с позивом на депешу Бр. 6057.

Драгутин, син Петра О. Миленковића, земљод. из Брачина, који је био у притвору код општине бусиловачке због опасне крађе,

Изнесећи фотографије Радованову и Јудину, позивамо све власти да их енергично у својим домаћима потраже, и пронађене стражарно спроведу Управи пожаревачког казненог завода с позивом на депешу Бр. 1670.

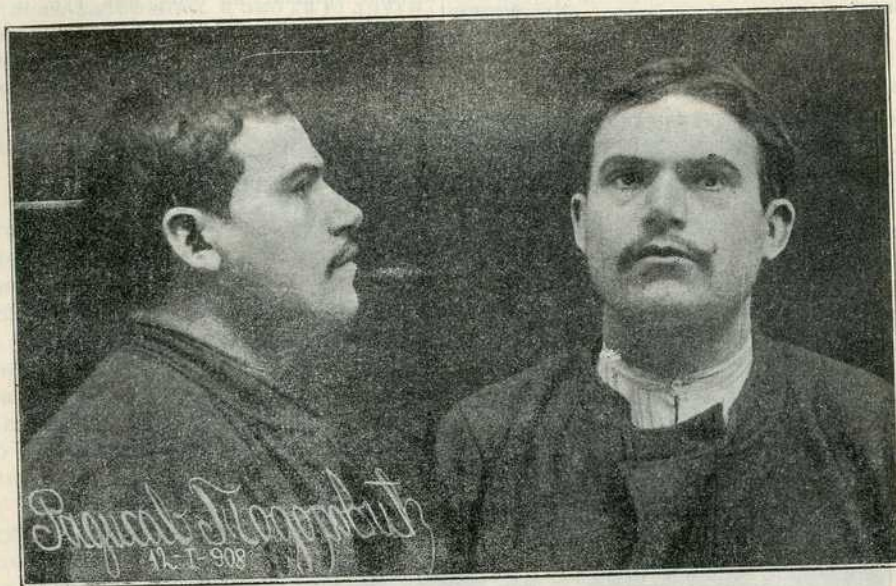
побегао је 7. овог месеца из притвора и до сада није пронађен. Драгутин је стар 25 година, у лицу плав, носав, на бради има једну белегу од посекотине; од одела има на себи гуњ и чакшире од сукна, на глави шајкачу а на ногама опанке. Позивају се све полицијске

и општинске власти да га живо потражи и пролађеног стражарно спроведу начелнику среза параћинског с позивом на денешу Бр. 11717.

Радосав Тодоровић, осуђеник пожаревачког казненог завода, родом из Кучева, среза звишког, 2. овог месеца побегао је из Љубичева, где је био упућен на рад. Радосав је

да су ови пасоши лажни, јер их суд општине влашкодолске није ни издао, и да ова два вола нису украдена у атару поменуте општине.

Како сопственик ових крадених волова није још пронађен, то се позивају све полицијске и општинске власти, да потраже сопственика и пролађеног упуте кварту палилулском с позивом на акт Бр. 6872.

стар 25 година, средњег раста, очију жуто-зелених, косе и бркова затворено-плавих; од особених знакова има: а) младеж величине пшеничног зрна за 6 см. изнад и у десно од десне сисе, и б.) младеж, величине зрна од сочива, за 6 см. испод десне сисе и за 10 см. у десно од медијане. На осуди је био због опасне крађе, а осуђен је на две године затвора пресудом смедеревског суда. Пре осуде служио је у Смедереву. Износиће његову фотографију позивамо све полицијске и општинске власти да га живо у својим домаћима потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи пожаревачког казненог завода с позивом на денешу Бр. 1767.

УХВАЋЕН

Никола М. Радивојевић, одбегли осуђеник београдског казненог завода, чију смо фотографију и потерницу извели у прошлом броју нашег листа, ухваћен је, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Два непозната сељака на дан 27. маја ове године довели су на београдску марвену пијацу два крадена вола, са сточним пасошима општине влашкодолске, а који су гласили на Петра Босиоковића, из Влашког Дола и кад су видели да је власт приметила да су волови крадени, оставили су волове и одмах побегли. Један је во матор 6 година, длаке беле, без жига и роваша, са пасошем Бр. 1541 серија CCLXXIX, а други је матор 7 година, длаке сиве, цваст, по леђима има белу длаку, без роваша и жига, са пасошем Бр. 1542 серија CCLXXIX.

Добивеним извештајем од начелника среза моравског округа пожаревачког, утврђено је

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

ЛАЖНЕ НОВЧАНИЦЕ

Читаоци се још добро сећају оне афере са лажним новчаницама „Народне Банке“, која је се десила 1906. године у нишком округу, а у коју је аферу било умешано више лица из поменутог округа. И ако су сва та лица осуђена на одговарajuћу казну, и узашћена сва средства за прављење тих новчаница, ипак се с времена

лице више пута до сада хватала у протурању тих новчаница.

Овога пута, изнећемо опет пред читаоце један случај протурања лажних новчаница, који је се десио овде у Београду.

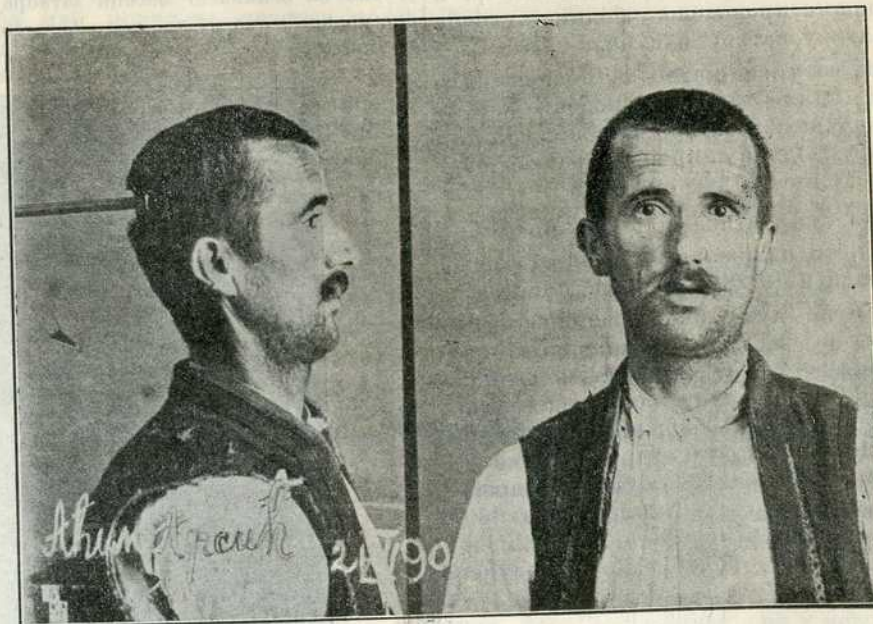
На дан 27. прошлог месеца ово лице чију фотографију износимо, дошао је у једну овдашњу гвожђарску радњу у намери да купи једну пушку. По извршеној погодби, извади новац да плати, који је био сав у папирној монети. Газда, од радње, примивши новац, почне загледати у поједине новчанице и одмах примети да међу њима има и лажних. На примедбу његову да су новчанице лажне, непознати је упорно то одрицао, тврдећи да су то праве новчанице.

Газда, видећи с ким има посла, приведе га кварту сапамалском и саопшти целу ствар. Узет на испит, непознати изјави да се зове **Аћим Арсић**, земљоделац из села Претсјана, среза прокупачког, и да је дошао у Београд ради куповине једне пушке. При претресу код њега је нађено 14 новчаница од којих су пет биле лажне. Упитан од куда му те новчанице одговорио је да их је добио од неког Светозара Ђорђевића, земљоделца из Рудара, среза косачничког, коме је вели продао једну пушку.

У току даљег испита примећено је, да је Аћим врло сумњива личност и да би се утврдио његов исказ тражено је обавештење од полицијске власти о поменутом Светозару Ђорђевићу, од куда је добивен извештај да то лице у опште не постоји.

Судећи по свима околностима, надамо се, да ће се брзом и правилном истрагом пронаћи порекло овим лажним новчаницама, а изгледа да ће и овде бити умешана повећа компанија у којој је Аћим играо улогу једног обичног агента.

Како је Аћим врло сумњива личност и како се верује да је још на коме месту протурао лажне новчанице, то износиће његову фотографију, позивамо све полицијске и општинске

на време у новчаном саобраћају јављају лажне новчанице, истина ређе него што беше пре ове афере. Ове новчанице, поред поменуте нишке компаније нама су лиферовали и пречани, а нарочито они из Баната, које је наша по-

власти, а и приватне молимо, ако би што год ближе знали о њему, да о томе известе начелника среза прокупачког, где је Аћим спроведен ради даљег ислеђења.